

ગઝલે-અકબર-તર્જી, ગઝલ-કંવાલી—

જખ બાગે જહાંકે માલીને, કી દેખા માલી કુલોંકી,
એક ફુલ ઇંમેસે જાંટલીયા, થી જતની ડાલી કુલોંકી.
વા ફુલ અરખકે ગુલશનકા, સખ કુલોંકી સે ખુશો વાલા,
જસે ખીલ કર ઇસ આકશમે, એકશાન નીકાલી કુલોંકી.
ઇસ ગુલન મોહમ્મદ નામ હવા, જસે તાઝા ઇસ્લામ હવા,
ચાખ કાટી કાટોંકી, બેલ ઇસ્ને ડાલી કુલોંકી.
ઇંકીલી મેહેસે મેંહકી હે ઇસ્કી હી ચમકસે ચમકી હે,
હે જતની નગહત ગુન્ગ્યાં કી, હે જતની લાલી પુલોંકી.
હે રશકે જગરકે જખમોંકો હસરત હે દીલકો દાગોંકો,
રોઝેપે રોઝે ચડતે હે, ક્યા શાન હે આલી પુલોંકી.
તે બાકા માલી કહેલાઉ, રોઝેપે ચઢાનેકો આઉ,
એક હાતમેં ગજરા કલીયોંકા એક હાતમેં ડાલી કુલોંકી.
જખતમેં ઇસે ક્યા નીસબત હે, ચે મેરે ગુલકા રોઝા હે,
હાં રંગ જુદા હે પતોંકા, હ્યાં શાન નીરાલી કુલોંકી.

[२]

हैं जल्ते करम पलकतके लीये, वो भास हे छम्मतके लीये,
पत्तो में पत्ती रेहमतकी थालों में थावी कुलोंकी.
ये मद्दहा शराये दजरत हे छससे छरको क्या नीसपत हे,
अकपूर मतवाला मौलाका. खुलखुल मतवाली फुलोंकी.

प्याने मोहपमत-तर्ज-गायन—

छोटी बड़ी सुछयारे नलीका मेरा कहडना,
अक सुप पाया भयने अम्माके राजमे—अम्माके राजमे.
साथ सहेलीयारे गुडयोका मेरा पेलना—छोटी,
अक सुप पाया भयने अम्माके राजमे—सैयाके राजमे.
गोद लतीजरै सैउको पे मेरा पोलना—छोटी,
अक दुप पाया भयने सासके राजमे—सासके राजमे.
आधी आधी रात यक्रीका मेरा पीसना—छोटी.
अक दुप पाया भयने ननदके राजमे—ननदके राजमे.
गीलासीला अधनरे युलेहका मेरा धोका—छोटी.
अक दुप पाया भयने सुसरके राजमे—सुसरके राजमे.
नीया छिया धुधट शरभोसे मेरा पोलना—छोटी.
अक सुप पाया भयने देवरके राजमे—देवरका राजमे.
छोटी मोटी पेयकरे भीयों का मेरा गुंढना—छोटी.
अक सुप पाया भयने सैयाके राजमे—सैयाके राजमे.
आधी आधीरात आंगोंका मेरा टहेलना—छोटी.
अक दुप पाया भयने सैयाके राजमे—सैयाके राजमे.
सैया है नादान मेरा येही तो मारा जेकना—छोटी.

नछ गजल-कुवाली-यादसी सुरत.

जप दीखे काहीर भय आया सीकित सनाअत हे दीया,
नुर अपने नुरसे अक सीमत थोडा कर दीया.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૧૩૪ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ગાંધીજી ચિંતન

વિષય ૨૩૬૮:૪ ૧૬૮

[૩]

વો ગુન બે ગુફતા અલીફ મેં જળકે શામીલ કરદીયા,
 મીમ સાલીમ બન ગયા મહબુબ અપના લીખ દીયા.
 લફળે હુરકે મીમસે મહબુબકા દેકર ખીતાબ,
 તખત હુરકે બે બનાકર જલવે આરા કરદીયા.
 મીમસે મકના ગીરાકર ગુન સેકાલા નકાબ,
 આર ખુદાકો હુરલેકાં બ સકલાં જલવે આર કરદીયા.
 લામ લયલા બનકે બેદા મીમ કો મજનુ લીખા,
 જાગે ઉલકત અપની દેકર ઉનકો રસવા કર દીયા.
 મે કરીશ મા કાકસે કાદીરને કુફરત કા દીખા,
 દોનુ આલમ મે ગોયા કાહીર તમાશા કર દીયા,
 વાહ વાહ સદ રહેમતશ તુમકો બહાદુર ખાકિયા.
 રાગે ખીસમીલાહ તુમને આશ કારા કર દીયા.

દાગે-અહમત-કબાલી.

હય અગર ઇશકે અહમદ લાડકતા હુવા,
 ન શીર દરબદર મે ભટકતા હુવા.
 વો પાલા મોહબો મહોબતકા મુજે જોશ રહે,
 ફીર ન કુશાકી તરાહ મુજકો કબી હોશ રહે.
 પીયા કોઈ સાગર ઝલકતા હુવા,
 મહીનેમે અગર મેરા સફરયું હોતો બહેતર હો.
 ગીરબા ચાક હો મેરા નતકીયા હો નખીસ્તર હો.
 અહુ સબકે ગુમ'બદ કો તકતા હુવા,
 અહા હો મુકે ચે ક્યું કર તેરે એહશાન બેહદકા,
 ન રખ્યા ઇશ લીએ અહીકને સાયા તેરે કદકા.
 રહે જાય કાંટા ખટકતા હુવા.

ચેહ હસરત હય ચેહ અરમાં હય—ચેહી હય આરજી દીલકી,
રહે દાગે—અહમદ ચમકતા હુવા.

ગઝલ—“હોને તો દો.”

મહેરળાં હો જાયગે દરદે જગર હોને તો દો.
ખુદ ચલે આયે ગે નાલોં મે અસર હોને તો દો.
જાને જહાં જાતે હો તુમ ઇસ કદર જલદી હે કયા,
રાત બાકી હે ચલે જાના સદર હોને તો દો.
લાખ બી-બીચ હો ગયે આર કલ્લ હોજં સે કડો,
ઉનકી મહેફીલ મે જરા નીરહી નજર હોને તો દો.
ખાક ઉડાતે આઐગે મેંગી લલદ પર દેખના
મેરે મરને કી જરા ઉનકો ખુશર હોને તો દો.

નર્મ ગઝલ—કબ્વાલી.

જોસ આજમકા જહાંમે કયા સખી દરખાદ હય,
જોનયા જત્તે હય સાગે સખડા વો સરદાર હય.
મોમીનો દીલસે સુનો ચે જ દદો અજમદકા પતા,
ફાતમા દાદી હય દાદા હયદરે કરરાર હય.
આપકા હયગા કદમ સખ આલીયાં કે દેશ પર,
હિકે કાંપે પર કદમ લો અહમદે મુખતાર હય.
માર ઠોકર જલાએ ઉસને લાખો મુરદગા,
ચેહ વીલાયત આપકી દુનીયામે સખ ઇઝ હાર હય.
જો કોઈ હો જાનો દીલસે આપકે ઉપર નીસાર,
હય ચક્રી દોનો જહાંમે ઉસકા બેડા પાર હય.
સીદક દીલસે હય ચેહ બદલુ બી ગુલામાને ગુલામ,
સ્તગીરી રોઝે મહેસરમે તેરી દરકાર હયે.

[૫]

નંદ ગઝલ-તર્જ-કંવાલી.

જો દદાને શાહ પર નજર નાએગી, નીગા હોસે બીજલી ઉતર નાએગી,
દીખા દોગે અગર તુમ ખ્યામમે ઊશ રહે અનવરકો,
યકી હય એન આ નાએગા કુછ દીન એર મુઝતરકો.

તખીયત હમારી ઠયર નાએગી.

તન હાનો કબમે બી ન હુગા તેરા ગમ હોગા,
ખુશા લોગે મદીને મે તો અય સાહા કરમ હોગા;

ગુજરને કેા યહાં લી ગુજર નાએગી.

અગર સખકે બી ખુશવાયા નહી ઇન્કો મદીને મે,
તડપતાહી રહેગા રાત દીન દીલ ઇસકા સીનેમે;

બહે ડિમ્મ બર ચરમ તર નાએગી.

કોઇ દીનકી હય કુરકત શીર ન યે દુખ દર્દગમ હોગે,
ખુદા સાહ તો એક દીન દેખના જન્નતમે હમ હોગે.

બલા હમસે અચકર કીદર નાએગી.

હમારે પાસ ઇસીરા કે સીના આમાન એર કયા હય,
મુઝે હય ખોડે ગિસ દીન કા કેન્ને લાખો બરસકા હય;

મહાંકા તો કયા હય ગુજર નાએગી.

નંદ-ગઝલ-કંવાલી—

હિનપે આશિક હો કે અપને જીંદગી બરબાદ કી,
ખુદ ફસી ફન્દે મે ખુલખુલ કયા ખતા સેયાદ કી.
ખુલમ બેહદ કરદીયે તાકીદ હે જલ્લાદ કી,
કોટ ડાલુંગા ઝખાં તુને અગર ફરયાદ કી.
ઇસિ મહોબ્બતકા ખુરા હો દમ લખો તક આ ગયા
શીરી બનકર કુંકે ડાલી કબ તક ફરહાદ કી.

અખ બહેગા ખુન ઇસ કુચેમેં જાના ઇસ કદર,
શુખ મછલી બનકે તેરેગી છુરી જલ્લાદ કી.

મઝલે—“ હમ્દ. ”—તર્જે—કવવાલી.

જાલે હો કહાં જાને જહાં, અબી દીલ તો હમારા બરા હી નહી.
અબી બેતએ લખ તો મીલાહી નહી, અબી ગુનચએ દીલ તો ખીલાહી નહી.
કબ તલક ભલા ગમ ખાયે કોઈ, કીસ તરદાન જાનસે જાએ કોઈ.
હો ખાક ભલા સરજાએ કોઈ, ઉશ સુતકો તો ખૌદે ખુદાહી નહી.
અં હસ્તા હૈ મેરે રાને પર, નાસેહ ઝરા અદલાહ સે ડર,
તુ ક્યા જાને હાલતે દરદે જીગર, તુને દીલ તો સુતોકો દીયાહી નહી
મેને જો સવાલે વરલે કીયા, વો “હમ્દ” મુઝે ચે જવાબ મીલા,
તકદીર મે તેરે લીખખાહી નહી, તેરે દરદ જીગર કી દવાહી નહી.

મઝલે—દરદે મહોબત—એક સંવાલ ?

જીસે મરતા હય જમાના વો અદા.—કોનસી હય ?
હમ બી દેએગે કે વો તર્જે જશ.—કોનસી હય ?
તુમ હસીચે તો મેરે, દીલને ચાહા તુમકો,
તુમહી બનવાદો, મેરી ઇસમે ખતા.—કોનસી હય ?
મજતુ કહેતા હુવા, શીરતાયા બચાં બાનોમે,
મા ખુદા દરદે મહોબતકી દવા.—કોનસી હય ?
કંઈને નાદાંતો નહી, હોકે તુમે સમજાવે,
અબી દેખાહી નહી, ફુનીયાકી હવા.—કોનસી હય ?
જીસે તુમ જાન, દીએ દેતેહો અપની મનજર,
કંઈની ઉસમે ખુખી તો, બદે ખુદા.—કોનસી હય ?

[૭]

નઈ ગઝલ—જલ્લએ બાના ના.—

પુવોમએ ખુબી હે, એ જલ્લએ બાના ના,
હરગુલ હે તેરા જુલજુલ, હર શમ્માહે પરવાના.
યે ચરમે હકીકત ખી, કયા દેખે સીરા તેરે,
સીઝેસે હમે મતલમ, કાખા હોફે છુતખાના.
યારખ ઈની હાતોસે, પીતે રહે મતવાલે,
અજમેર કા સાકી હો, જુગદાદ કા મંચ ખાના.
મસ્તીમે બી સગ અપના સાકી કે કદમ પર હો,
ઈતના તો કરમ કરના, અયે વગ ઝીસે મસ્તાના.
કીમત હે તો ઈન્કી હે, આખે હે તો ઉરડી હે,
જીતે તુઠે દેખા હે, એ જલ્લએ બાના ના.

ગઝલે—નુર—કંવાલી—

ઈનસાન હર એક રંગે મુસીમતકો ઉઠાલે અએ ગેમુવો વાલે,
સર પરંગે ગીરે ટુટ ફલક કોન સભાલે અએ ગેમુવો વાલે.
કુલ હઝરતે શખ્ખીરકે સાથી થે ખહત મામાન ન લશ્કર,
યાં શામકી ફોજેથી વહા કુંકે રીસાલે અએ ગેમુવો વાલે.
અકબર ચલે લડનેકો તો ઝયનમને પુકારી મત જ તરે વારી,
અએ લાલ તરે જીતેકો પડ જાએગે લાલે અએ ગેમુવો વાલે.
પીનેકો ન પાની મીલા ખાનેકો ન ખાના દુરમન થા ઝમાના,
ફુશમનપે બી અલાહ જુરા વકત ન કાલે અએ ગેમુવો વાલે.
અકબર ગીરે ઘોડેસે તો કેદને લગે શખ્ખીર બેટા તેરી તકદીર
શખ્ખીર તેરે સીનેસે બરછીકો નીકાલે અએ ગેમુવો વાલે.
ફલ ફલપે અઢે “નુર” જ સુલતાને મદીના બોલી યે સજીના,
હમ એવા મલીમોકો ઠીયા કીસીક હવાલે અએ ગેમુવો વાલે.

ગઝલે-કાસીદ—કંવાલી—

ધસ લખચે ઈલાહી મેરે મરનેકી દુખા હો,
 મંચ સુનકે કહું કોસને વાલોંત બલા હો.
 મીલતે હો તો મીલ જવો ખફા હો તો ખફા હો,
 હમ કોઈ ગુનેગાર હંચ-ન-તુમ કોઈ ખુદા હો.
 કુછ નાજ મંચ ર-જીશ હો તો ર-જીશ મંચ લગાવટ,
 કુછ સરમે શાખી હો તો શાખીમે હયા હો.
 મંચ અપની વફાંઆસે સજવારે જફા હુ,
 તુમ અપની જફાઆ સે ગીરફતારે વફા હો.
 કાસીદ કે કફેપાસે મલુ ખત્તે ઝખી કો,
 કાસીદહી ન મુઠીપે યહ મુકદ્દરકા લીખા હો !

નઈ-કંવાલી—

દેખો રાહે મજલુમ પે ચેહ કયસી ખની હેં.
 મકતલ મેં જો પ્યાસા હેં વોહ કવસર કા ધની હેં.
 મુહ ખોલ દીયા અઝ્ઝે ને બે પ્યાસ કે મારે,
 યહાં સીના જની હય તો વહાં તેગે જની હેં.
 મકકે સે મદીને સે સુએ શામ ચલે હય,
 અઝ્ઝે અહેઝ્ઝેલે વતન દેખો ચેહ કયા બે વતની હેં.
 અઝ્ઝે મુન્સીફે તુમ કાતીલે સરવર હીસે પુછો,
 સહ શાહ કયા કીયા કાખીલે નેજે કી અની હેં.

ગઝલે-અમીર-કંવાલી.

ધર ખુશીસે રાહે-ખાલીક મેં છુટાને વાલે,
 ચંદ સાખીર ચે મોહમદ કે ધરાને વાલે.

[૯]

એકને પાએ ન ધર મેં બી મગર શુકર કીયા,
 એ યશે હોતે હેં મુસીબત કે ઉઠાને વાલે,
 ઉનકે પેરાવ જા હયે વોહ સરે મનજીવ પોંદયે
 રહ ગયે વોહ જા ન-થે રાહ પે ચલ અને વાલે.
 લીખ ગયે અપની કીતાબોમે નખુવતકે નીશા,
 ઉલખા મુસાઓ ઇસકે ઝમાને વાલે.
 ગન્ગે પરવીઝ કે જાનીખ જા હુવા શહકા ગુજર,
 કુનજીયાં લાએ પએ નઝર ખગળને વાલે.
 હાય પાની ન મીલા ઉન્કો લખે નેહરે ફરાત,
 જીનકે મા ખાપ થે કોસર કે છુટાને વાલે.
 બુક ઝોર પ્યાસ મે એક એક હઝારોસે લહે,
 કયા બહાદુર થે મોહમદ કે ધરાને વાલે.
 હેઈ સદ હેઈ રહે ખુદ લખે દરીયા પ્યાસે.
 હથ ચશમે એ કોસર કે છુટાને વાલે.
 કયસે પચતાએગે દોઝખ મે જલેગે જસદમ,
 ખેમેએ ચાલે મોહમદ કે જલાને વાલે.
 જલવાએ નુરે ખુદાઈ બી કોઈ છુપતા હે,
 કયસે કયસે હુએ નાદીમ ન છુપાને વાલે.
 આજતક નફશે શરીઅત ન મીલા પર મીટા,
 મીટ ગયે આપહી જીતને કે થે મીટાને વાલે.
 તુબી રાહી હો મદીનેડી તરફ જલ્દ અમીર.
 ગોલ કે ગોલ ચલે જતોં હે જાને વાલે.

ગઝલ-મુશતાક.

જુનઝીલે-અશકકા હાલ આપ મેં ચાલું તો કહું,
 હમ ઝરા લેને દો મએ દીલકો સંભાલું તો કહું.

[૧૦]

કયા કહું કએસી હય હિસ શોખકી તીરછી ચીતવન,
એક છુરી અંપને કસેજેપે લગાલું તો કહું.
કયા કહું કીસે કહું દીલમે તેરા અફસાના,
સુન્નેવાલે કોઈ પહેલુંમે ખીકાલુ તો કહું.
બાદે મુદદતકે બુલાયાં હએ શકે ખુખાંને
સરગુઝીશત અપની જરા સામને જાવું તો કહું.
મુરમગી આંખોમે દીલ જીનકે પીસા જાના હએ,
અએ અફરે નજરોમે મએ જીનકે સમાલું તો કહું.

નઈ-મઝલ-કંવાલી.

જળ રોઝે કયામતમે બખશીશકી ઘડી હોગી,
તજ આંખ ઇસ ઉમ્મતકી અહમદસે લડી હોગી.
તુમ સાકીએ કલ્મસુર જળ કૌસરપે ખડી હોગી,
ઉમ્મતબી તુમારી સજ કૌસરપે અડી હોગી.
જળ પેશે ખુદા આસી થર રાએગે ઇસીયાસે,
હિસ વક્ત મહોમદકો ઉમ્મરકી પડી હોગી.
જળ શમ્સ સવાનેઝે આએગા ઉતર નીચે,
ગરમીસે ચે ખલકત સજ બેચેન ખડી હોગી,
અય અબ્દ મોહમદકે દામન તો પકડ લીજીયે,
મહેસરમે સુના હય કે લીડ ખડી હોગી.

ગઝલે-તાહીર કંવાલી.

તુમ ફકરે મસીહાહો કામ ઇતના જરા કરના,
ખીમારે મહોબત હુ મેરીબી દવા કરના.
અય મેરે સખીદાતા ફયલા હય મેરા દામન,
ખાલી ન ફીરે દરસે મંગતા કા બલા કરના.

યસ રખસે હો કર આના હઝરતકી ખખર લાના.
 મુઝપર બી કરમ ઇતના અય બાદે સંખા કરના,
 મહેસરમે તેરે આસી જખ નાલા કરે યારખ.
 જખતમે જગા દેના દોઝખસે રીદા કરના,
 ખીમારે મહોખત હુ કહે દો યે તાખીખો સે.
 ખેજ હય ફયા કરના લાજમ હય દુઆ કરના,
 જસ દાલમે વો રખે હર દાલમે લાજમ હય
 અહીહુકા અય બન્દો શુન્દરાના અદા કરના
 યે ખુખ હુવા તાહીર તુમ ચલદીયે યસ રમકો,
 આવ અયસસે ગુજરગી દીન રાત મઝા કરના

અનોખા કંવાલ—ગઝલ—

રખે પુર નુરસે જુઝકા ઘિડા દોગે તો કયા હોગા
 જમાલે દીલરખા મુઝકો દીખા દોગે તો કયા હોગા
 લગી દીલકી જો ભડકી હય જુઝા દોગે તો કયા હોગા,
 દીલે સદ શાકકે મેરે ન તુમ ખીન કોઇ દાકગા
 અગર સીનેસે તુમ સીના મીલા દોગે તો કયા હોગા.
 દીખાકર રખે રોશનકી ઝલક અયગમ્મેર હમદો,
 સમઝકર અપના પરવાના જમાદોગે તો કયા હોગા.
 જો બદલા હય યહી ઉસકા તો કુછ પરવા નહી હમકો.
 હમારા દીલ અગર લેકર દગા દોગે તો કયા હોગા.
 રખે મેહતાબકા જલ્વા દીખાકર અપને આશીકકો,
 ઘટાએ દર્દે પુરકતકી ઘટા દોગે તો કયા હોગા.
 બહર સુરત તુમ્હારીહી રખપર હમ તો રાઝી હય,
 અગર ખોસેકે લેને પર સઝા દોગે તો કયા હોગા.

[૧૨]

તુમ્હારે દીલકી તાલીખ હય મોહની કી તરહ હમભી,
હમભી તુરકા જલ્વા દીખા દોગે તો કયા હોગા.

આશીકે-કુવાલ-ગઝલ.

આપ ધર દિનકો કહે એહ રાત હે,
હમભી કહે “હાં મિયાં, સચ ખાત હે” ?
દિલ લિયા તો ખોસા કયોં દેતે નહી,
સુકત કુછ દેતે હો, કે કયા કુચ્છ ખેરાત હે ?
દેતે હે ખોસા મગર ગાલી કે સાથ,
એહ અજબ-અન્દાજકી ખેરાત હે.

આપને દિલ, હમને ખોસા લેલિયા
આપના મૌકા અપની : અપની ખાત હે.

ઈરક-કરના કુછ હંસી-ઠંડા નહી,
યોં તો કહને-દોઢે-જરાસી ખાત હે.
રાત-જગા હે કોઇ છુત હે મૈદમાં,
આજ મેરે ધર ખોદાર્ધ-રાત હે.
દિલ ચોરાંકર નાજસે કહેતે હે વોહ,
લીજયે જાતે હે તસ્લીમાત હે.

આશીકે-કુવાલ-ગઝલ.

ધુંધટસે ન નિકલા કબી રૂખસાર તુમ્હારા,
તપાહિ ક્રિયા તાલિયે-દીવાર તુમ્હારા.
દમ તોડતા હેં હિજરમેં બીમાર તુમ્હારા,
જલ્દ આપયે છુટતા હેં ગિરફતાર તુમ્હારા.
ધખરાઓ ન એકે દમકે લિયે ઐક તો જાઓ, •
દુનિયાસે છડા જાતા હેં બિમાર તુમ્હારા.

મારા હૃદયે એ જન ! ધગાવડને તુમ્હારી,
આખરકો હુવા દુશમને—જા પ્યારા તુમ્હારા.
દેખોગે કયામતમેં જો રહમતકી નજરસે,
પૂજા બી ન જાએગા, શુનેહગાર તુમ્હારા.

ગઝલે આગા—તર્જે—કંવાલી—

એ જાનો જહાં ! આપ કિધર દેખ રહે હે,
દિલ તાક રહે હે કિ જીગર દેખ રહે હે
કૌનૈનકો હમ જોરો—જખર દેખ રહે હે,
તુકા તેરે એદીદગ્ગે—તર દેખ રહે હે.
હિસ શોક સિતમ—ગરકે જોમનપૈ નજર હે,
હમ નખલે—તમનાકે સમર દેખ રહે હે.
કુછ વખિયાકી ખાદિશ હે ન રહમતી તલખ હે,
કયો લોગ મેગ જખમે—જીગર દેખ રહે હે
આમા કહી છિપતા હે મુહબ્બતકા અસર બી,
મુદતસે ચશમકો તેરી તર દેખ રહે હે.

આશીકે—કંવાલ—ગઝલે—અનામત—

જસ દિલકો હુર્ષ આપકી હિદયત નહીં જાતી,
આઈ હુછ આશિકકી તખીયન નહીં જાતી.
પીરીમે બી ચેહરે પૈ હસીનોંકે નમક હે,
મુરઝાએ-હુએ ખુલ—કી—રંગત નહીં જાતી.
ટુટા હુઆ રિસ્તા કબી જુડતે નહીં જાતી,
પડ જાતી હે દિલમે જો કાદુરત નહીં જાતી.
આસે જો સકર—લખ કે તેરે સખકો લિયે ચે,
ચોહ કુત્ત જખાં પર હે કે લજજત નહીં જાતી.

કયા રશ્કે—પરીને મુઝે દીવાના બનાયા,
ક્યો હજરતે—દિલ આપશે વહશત નહીં જતી.
દિલ પહલુમે જલતાહી રહા કરતા હેં હરદમ,
બદ જતી હેં જબ સોજશે—ફકીત નહીં જતી.

ગઝલે-ઝફર—મુસદ્દસ—

તુ વોહ નખી અય તેરે મુશતાક નખી હંગમે સખી,
તુઝપે ફુલ મોહરે નખન્વત કી નખવત હય સખી.
તું ખુદાસે જો કહે હોવે વોહ મનઝુર અખી,
મંય તેરે રોજે અકદસ સેં છિડુંગા નહી કખી.
હય તમનાએ ઝફર કી યા રસુલે અરખી,
આપની આંખોં કો મલું આપકી ચૌખટ સે નખી.
જો મઝા તેરે તરવરમેં મુઝે આયા હય,
વોહ મઝા મયને કીસી શયમેં નહી પાયા હય.
કન્દ વ મીસરી કે સીવા નામ તેરો યસા હય,
તેરે દામનકા તમામ અસીયોં પર સાયા હય.
હય તમના યે ઝફર કી યા રસુલે અરખી,
અપની આંખો કો મલું આપકી ચૌખટ સે નખી.
યહી હસરત હય કે ધર મેરા મદીનેમેં રહે,
યહી અરમાન શખો રોઝ મેરે બીનેમેં રહે.
આખે ઝમ ઝમ કે ઇવઝ આશક મેરે સીનેમેં રહે,
લો ખખર ઝલદ કે ચાંદ-રોઝ મેયે જીનેમેં રહે.
હય તમના યે ઝફર કી યા રસુલે અરખી,
અપની આંખોં કો મલું આપકી ચૌખટસે નખી.

ગઝલે-નુર કબાલી.

મેરે મખદુમ સાખીર બુલાલો મુજે.

અપની દરકી નગરીઆ દીખાદો મુજે.

દીલસે હુ મુશનાક મય તેરી ઝીયારતકેલીએ

હીજમે જનાહય મુશકીલ એક સઅતકે લીએ.

અપને દરપે બુલાકે ખીડા દો મુજે.

જાનપર મુશકીલ પડી હય, અમ કરમ ફરમાઇએ.

મેરે મૌલા મેરે આકા, અમ મદદકો આઇએ.

ગમે ફગે અલમસે છુડાદો મુજે.

ખારે ઇન્શિયાં કી ગીરાનીસે ફયા જાતા હુ મય,

અહેલે ઇન્શિયાં હુ બહોત ઇન્શિયાંસે શરમાતા હુ મય.

અપને દામનમે શાહ છુપાલો મુજે.

અય મેરે સાખીર પીયા મુશકીલ કુશાઇ કીજીએ,

મય મરીઝ-ઇશક હુ મેરી દવાઇ કીજીએ.

અપની સાખીરી શાન દીખાદો મુજે.

લુતક કરકે અમ બુસાલો મુજકો કલ્થરકી તરક,

સરકે બલ આઉ પીયા મય આપકે દરકી તરક.

મેરે દીલકી મુરાદ દીલાદો મુજે.

જઝરતે-સાખીર મદદગારે ગરીબાં અલમદદ,

અય તખીમે મુજનેલાએ દરદે ઇન્શિયાં અલમદદ.

મેરે દર્દકી અખતો દવાદો મુજે.

હાદીએ રાહે તરીકત હય મેરે સરવર હંય આપ,

પેશવાએ આરીફાં હય દીનકે રૈહ્યર હય આપ,

પયારે મખદુમ હક્સે મીલાદો મુજે.

બે નવા હુ દરબદરકી ઠોકરે ખાતાં હુ મંય

આપકે કુચેમે આકર હાય ફયલાતા હુ મંય.

[૧૬]

અપને દરકા ગુલામ બનાદો મુજે.

આતીશે દુરકતમે જલતા હું સરાગા રોઝો સખ,
શરબતે દીદારકા મુશતાક હું મંચ તીરના લખ.

જામ-શરાબે દીદ પીલાદો મુજે.

અય વલીએ બરગુઝીદા અય મેરે સાબીર પીયા,
સદરએ હસનૈન સુનાલો તુરદી ચે ઇસતેજ
કબી ખવાબમે જલવા દીખાદો મુજે.

ગઝલે-અમીર.

દહેરમે કોન હએ કાઆબેમે ગુઝર કીસકા હએ,
યારકા ધર ચે અગર હએ તો વો ધર કીસકા હએ.
તીરપર તીર લગાઓ તુમે ડર કીસકા હએ,
સીના કીસકા હએ મેરી નાન જીગર કીસકા હએ.
બરછીઆં તનપે લગી તેગ પડે તીર આઈન,
આરઝુમદે અજલ હું મુજે ડર કીસકા હએ.
ખોદે મીઝાને કયામત નહી મુજકો અએ દોગત,
તુ અગર હએ મેરે પલ્લેપે તો ડર કીસકા હએ.
તોડતાં હએ જો કોઇ ફુલતો કહેતી હએ સખા,
કમા ખખર તુજકો કે ચે દીલ ચે જીગર કીસકા હએ.
શોક હોતા હએ ઇબાદતકા તો મુહુસે ઇબરત,
કહેતી હએ જોર જાકર કે ચે ધર કીસકા હએ.
મેરી હબેરતકા શબે વસ્લ ચે બાએશ હએ અમીર,
સર બઝાલુ હું કે ઝાલુપે ચે સર કીસકા હએ.

તમામ શુદ.

